

Wat doe je op 't ijs. Heb ik je niet gezegd, dat je er af moest blijven. — Is de straat niet breed genoeg. — Hou je je mond, of ik zal je!"

't Middel schijnt niet bijzonder best, want in plaats van te bedaren, begint het kind nog luider te huilen, daarin bijgestaan door de beide andere kleintjes.

„Johanna! wat is er nu gebeurd?" roept mevrouw van Wilgen verschrikt uit. „Mensch, wat ziet dat kind vuil! Hoe komt dat?"

Zij vertelt wat er gebeurd was.

Mevrouw was erg boos, vooral op haar, die had moeten toezien. „Breng de kinderen maar in de huiskamer," dus besloot zij. „Ik zal mijnheer wel vragen, of die Truitje van den notaris thuis wil brengen. Je kunt meteen onthouden, dat ik je de huur opzeg. Een meisje, dat zoo weinig te vertrouwen is, wil ik niet langer in dienst hebben!"

Mijnheer voldoet aan 't verzoek en gaat met de kleine Truitje naar haar ouders huis.

Op zijn schellen komt mevrouw Frederiks zelf de deur opendoen.

„Hier breng ik u de kleine meid terug," zegt de heer van Wilgen, „'t spijt mijn vrouw heel erg, dat Johanna niet beter op haar gepast heeft. Nu is ze een beetje morsig geworden. Gelukkig is 't met haar beter afgelopen dan met kleinen Jacob." En terwijl hij de kamer binnentreedt, vertelt hij 't geval aan den heer en mevrouw Frederiks.

„O, die nare meid!" voegt hij er bij. „U heeft 't met Rika heel wat beter; tenminste mijn vrouw heeft 't er altoos over, dat die zoo flink is. Was ze vandaag ziek?"

„Nee, maar ik heb haar van middag uit laten gaan. Ze is nog al een goede vriendin van Cornelis Brand en nu was ze niets op haar gemak, toen ze van ochtend hoorde, dat die zoo'n ongeluk heeft gekregen. 'k Vond haar schreiende in de keuken. Toen heb ik haar naar vrouw Brand gezonden om die te helpen als 't noodig was."

Rika heeft toen haar werk af was en zij op het punt stond heen te gaan, wel wat gearzeld. Vrouw Brand kent ze zoo goed als heelemaal niet; Jans, ja, die kent ze wel en... Jonge Krelis! Nu ja, een beetje. Zou 't niet gek wezen, als zij daar kwam om te helpen? Toch besloot ze te gaan.

Ze heeft zich netjes gekleed; nog eens met zorg gekeken of muts en jurk en boezelaar in de puntjes zijn; de keurige verlakt leeren pantoffels aange-trokken en nu gaat ze op weg.

Nu ze dichter bij vrouw Brands huis komt, worden hare bezwaren weer wichtiger en... „nu, komaan," denkt ze ten slotte: „ik ga niet uit mezelf; mevrouw zendt me; anders — ja, dan was het wel een beetje indringerig."

Vastbesloten grijpt ze den ouderwetschen klopper aan vrouw Brands huis en klopt aan. Jans doet open.

„Zoo, jij komt ook of je geroepen bent!" zegt deze. „Hoe kom je zoo hier?"

„Wel, Jans! Mevrouw laat de groeten brengen aan vrouw Brand en ze laat vragen, of jullie het niet heel erg druk hebt, dan kon ik wel een beetje komen